

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **R. J.**, zastoupený JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Masná 8, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2006, čj. OAM-670/VL-07-04-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2008, čj. 61 Az 74/2006 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Radima Vicherka **se určuje** částkou 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2006, čj. OAM-670/VL-07-04-2006, neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně rozhodl, že se na žalobce nevztahují překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 22. 5. 2008, čj. 61 Az 74/2006 - 35, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností podanou dne 16. 6. 2008, ve které požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o této kasační stížnosti. Krajský soud usnesením ze dne 28. 8. 2008, čj. 61 Az 74/2006 - 60, ustanovil stěžovateli k zastupování JUDr. Radima Vicherku, advokáta se sídlem v Moravské Ostravě a současně jej vyzval, aby kasační stížnost doplnil v tom smyslu, že uvede, kdy bylo stěžovateli napadené rozhodnutí doručeno, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozhodnutí napadáno a dále aby konkrétní důvody kasační stížnosti podřadil pod příslušné písmeno ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel ve smyslu § 104a s. ř. s. vypořádat s otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, je typickým neurčitým právním pojmem. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se zdejší soud zabýval mimo jiné v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 nebo rozhodnutí ze dne 6. 12. 2006, čj. 3 Azs 68/2006 - 50, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

Stěžovatel v kasační stížnosti bez bližší specifikace uplatňuje stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Dle stěžovatele správní orgán při svém rozhodnutí pochybil, jelikož nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a důkazy, které si pro rozhodnutí opatřil nebyly úplné. Tímto vadným postupem učinil rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Správní orgán a následně i krajský soud nesprávně posoudily právní otázky související s podmínkami udělení azylu, jelikož se nevypořádaly se skutečnostmi, které jsou součástí správního spisu a těmi, které vyšly najevo v rámci soudního řízení. Dále odkázal na čl. 43 a čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Stěžovatel zdůraznil, že ve své zemi původu byl pronásledován policií zejména pro svou albánskou národnost a dodnes neví, z jakých důvodů byl v Makedonii uvězněn. Je mu známo, že i za jeho přítomnosti (patrně myšleno nepřítomnosti) se o něj zajímá policie, a proto má důvodnou obavu se do země vrátit.

Stěžovatel v kasační stížnosti jen obecně namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky a v podstatě odcitoval znění čl. 43 a čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků. Nejvyšší správní soud se proto mohl jeho kasační stížnosti a otázkou přijatelnosti zabývat pouze v obecné rovině. Zdejší soud již v minulosti opakovaně vyslovil, že žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl vůči němu dopustit správní orgán v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen uvést svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Líčení skutkových okolností přitom nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, ale musí být individualizovaným, a tedy od jiných skutkových okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled na věc pak nemůže být toliko s obecným odkazem na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, ale musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní o tyto skutkové okolnosti se opírající právní výtky, tj. tvrzení o porušení práva (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 57, rozsudek ze dne 20. 2. 2006, čj. 8 Azs 172/2005 - 50, rozsudek ze dne 30. 11. 2005, čj. 7 Azs 294/2004 - 41, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nad rámec shora řečeného Nejvyšší správní soud k vlastnímu azylovému důvodu dodává, že správní orgán pro své rozhodnutí vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, shromáždil dostatečné množství informací o zemi původu, jak z obecného hlediska, tak i ve vztahu k problematice albánské menšiny na území

Makedonie. Stěžovatel během řízení neprokázal, že jeho tvrzené uvěznění či zájem policie má nějakou souvztažnost k důvodům pro poskytnutí ochrany České republiky podle zákona o azylu. Nelze pominout ani fakt, že stěžovatel byl dne 14. 1. 2007 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dva a půl roku a současně mu byl uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu tří let.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu skýtá dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a nebyl shledán ani jiný důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost proto odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Radim Vicherek; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Tomuto zástupci byla přiznána odměna za dva úkony právní služby [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] po 2100 Kč, a paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 této vyhlášky) po 300 Kč, tedy celkem 4800 Kč. Tento advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, takže po připočtení této daně mu celkem náleží 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu